

Pels drets i les llibertats

Jordi Castellet i Sala
teòleg i escriptor 649284074

A la tranquil·la, levítica, tradicional i puritana ciutat de Vic li han vingut de nou els aldarulls consecutius a la manifestació d'estudiants del dimarts 16 de febrer. Tothom s'ha posat les mans al cap, però divendres les vidrieres ja tornaven a ser al seu lloc, com si no hagués passat res. Això sí, dotacions de mossos d'esquadra formaven davant la seva preciosa comissaria, com si els hi anés la vida.

Vols dir que n'hi ha per tant?

No em pertany a mi assenyalar a qui pertany la culpa ni la responsabilitat de les destrosses. Us asseguro que jo no vaig ser. Més aviat, l'última vegada que vaig haver d'anar a posar una queixa en aquella instal·lació, li vaig haver de reclamar al mosso que no m'alcés la veu i que es calmes. La seva reacció va ser prendre'm el dni dels dits amb insolència i instint de superioritat. Allà manava ell. Si els incidents apareixen abans que arribi la policia, serà culpa dels manifestants. Però si el daltabaix ocorre en la seva presència, caldrà buscar la responsabilitat en les pràctiques policials, més abocades a protegir l'estatus quo que no pas a protegir les persones i els seus drets.

Les queixes del cos dels mossos recorden aquelles dels bombers a l'incendi d'Horta de Sant Joan el 2009, amb cinc víctimes mortals. De veritat val la pena salvar una hectàrea de pins arriscant la vida de les persones? De veritat val la pena plantar-se amb els escuts i els cascs davant del jovent incitant-los tirant gasolina al foc? Si les muntanyes catalanes cremen amb tanta facilitat és perquè s'han abandonat els camps que els nostres avis cultivaven fa només cent anys. Les incipients vinyes plantades a la falda del santuari santperenc de Bellmunt així ens ho recorden. Si una manifestació es volca contra els símbols policials, no serà perquè es veuen com forces de repressió enlloc de ser eines de servei ciutadà?

Deia un tuit d'aquests dies que potser ens escandalitzem quan trenquen unes papereres, uns bancs o una marquesina, però quedem com muts quan, per decisions polítiques, s'ataca a la sanitat pública, es precaritzen els llocs de treball de metges, infermeres i sanitaris.

Els treballadors de les apps que tots portem al mòbil viuen permanentment en precari. Si resulta útil per un petit temps, no es pot instal·lar com un sistema de vida. Més aviat cal escoltar d'on prové el crit que el nostre jovent profereix en aquestes revoltes de mig febrer. Els romans ja l'anomenaven així perquè ens puja la febre i tot serà perquè les temperatures ens empenyen a una primavera que no s'espera. Primavera catalana? Per què no!

A qui Déu no ha donat fills, el diable li ha donat nebots. O sigui que he demanat als meus nebots, no als meus fills, quantes llambordes han llençat en les manifestacions? M'han respost que ells són uns àngels i que mai no ho farien. Bé, jo els n'apunto quatre com a mínim. Cada generació ha de defensar els seus drets i les seves llibertats. La meua fou la que tombà el servei militar obligatori, que pretenia educar el jovent en l'armamentisme i el nodriment dels exèrcits. A l'actual li pertoca defensar les llibertats d'expressió, de reunió, de pensament, d'identitat sexual i d'associació, entre d'altres. Els drets i les llibertats no resten conquerides per sempre, sinó que per sempre resten a defensar i conquerir. No és en va que arribar fins aquí ha costat a les generacions precedents sang, suor i llàgrimes. Aquest deu ser el capital més important a presentar davant de les dictadures del capital, dels interessos creats, de la burocràcia i d'una legalitat escleròtica que tan sols es defensa a si mateixa. Com és que no hi ha hagut una proposta pública per part dels polítics d'asseure's a parlar?

«Qui no creu res, qui no espera res, qui no fa res és com si no existís», diu Jordi Cuixart des dels seus mil dies de llibertat en presó. El jovent fa, actua, pensa, es reuneix, decideix amb tota la desimboltura que els caracteritza i exclamen «a veure si uns contenidors cremats i uns vidres trencats us preocupen més que no pas el nostre futur!» Profereix un crit contra l'avorriment, la repressió, les presons injustes, les lleis constrictives de les llibertats. Tenen molt clar que no accepten un món repressor, que el temps del políticament correcte ha passat. El poder i la llibertat demanen una gran responsabilitat. S'han de posar sobre la taula d'una vegada. Cal escoltar-los més enllà del soroll, si no ens volem convertir en un altre Xile, Turquia, Birmània o Afganistan.

Em confesso seguidor d'un màrtir de la defensa de la llibertat d'expressió, quan deia «he vingut a calar foc a la terra i com voldria que ja estigués encesa! [...] us penseu que he vingut a portar la pau a la terra?» (Lc 12,49.51). En tot cor humà hi rau el desig sempre insatisfet d'anar a més, de créixer, de conquerir, de cercar el bé, la veritat, la justícia, la pau. A aquest impuls semblat per Déu mateix no se l'aturarà ni amb lleis, ni amb presons, ni amb cops de porra, sinó en un diàleg en el context de la recerca d'una justícia veritable i autèntica.